

De column Laevemaekers gaat altijd over anderen. Nooit over u. Tenzij u het idee heeft dat het misschien wél over u zou kunnen gaan, maar dan berust dat louter op toeval. En op uw vermogen om u te kunnen verplaatsen in anderen. Maar dat is niet aan iedereen gegeven. Misschien ook wel niet aan u. Daarom gaat het altijd over anderen. Nooit over u. Of toch wel?

Als het dichtbij komt...

Aan de buitenkant van het raam zie ik de regendruppels over elkaar heen glijden. Dat is me nog nooit zo opgevallen. De ene druppel glijdt langzaam naar een andere, die stil lijkt te hangen. Alsof hij wacht. Ze smelten samen en glijden, twee keer zo snel, ineens verder naar beneden. Ik kijk er naar en op een vreemde manier doet het me goed. Dat verbaast me zelf. Ineens... Achter de grijze wolk verschijnt een plukje blauw. Een zonnestraal kietelt de druppels en geeft ze een witgouden glans. Zou er nu buiten een regenboog zijn, vraag ik me af? Ik kan gaan kijken, maar ik wacht nog even. Het spel van de druppels fascineert me. Hoe vaak heb ik door het

raam gekeken maar nooit zag ik het zo intens! Net zoals gisteren de kleur van de paddestoel dieprood bij me binnenkwam. En de geur. Alsof ik het voor het eerst echt rook. Alles lijkt wel de eerste keer als je beseft dat het de laatste keer kan zijn. God, wat schrok ik toen het me verteld werd. De tijd stond in een keer stil. IJskoud gleden de woorden die volgden langs me heen. Ik zag dat ze werden uitgesproken, maar ik begreep ze niet. Toen nog niet. Thuis gleden m'n tranen over elkaar heen. Vloeibaar verdriet. Later kwam het besef en werd veel duidelijk... De regendruppels brengen dat moment weer in herinnering. En toch zie ik er de zon nu in. Ik sta op en loop naar buiten. Ja, er is een regenboog! Het einde ervan raakt een paar straten verder de grond, lijkt het. Ik glimlach om de neiging om er naar toe te wandelen. Mijn pot met goud komt nog wel. Straks... Nu ruik ik de regen. Een druppel streelt mijn wang.

Frank Laevemaeker

LAEVE MAEKERS